

Прокуратура України

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСНА ПРОКУРАТУРА

вул. Університетська, 6, м. Маріуполь, 87500 факс: (0629) 52-97-32

e-mail: obl@don.gp.gov.ua, web: www.don.gp.gov.ua

Код ЄДРПОУ 25707002

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро

«22» серпня 2025 року

Керівник Донецької обласної прокуратури Угровецький Павло Олегович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2202405000000209 від 24.01.2024 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 5 ст. 111-1 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочину, відповідно до ст.ст. 36, 42, 276, 277, 278, 481 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Радомській Олені Володимирівні,
15.11.1974 року народження, громадянці
України, уродженці міста Макіївки
Донецької області, яка має свідоцтво про
право на зайняття адвокатською діяльністю
№ 4043, видане Донецькою обласною КДКА
28.09.2011, раніше не судимій,
зареєстроване місце проживання за
адресою: місто Донецьк, вулиця Покришева,
будинок 4, квартира 2, -

про те, що вона підозрюється у колабораційній діяльності, а саме участі в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, за попередньою змовою групою осіб, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 5 ст. 111-1 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь – якій формі або з будь – якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство

між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ІІІ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько - російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України

і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно - правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно - політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - УІІ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово

окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102 - IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє і по нині.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

У результаті ведення агресивної війни з боку Російської Федерації проти України, з 10 березня 2022 року, згідно з розділом II Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією території України, затвердженого Наказом Міністерства розвитку громад та територій України № 376 від 28 лютого 2025 року, збройними формуваннями РФ з 07.04.2014 окуповано Донецький район Донецької області, у тому числі і населений пункт Донецьк.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками так званої «Донецької Народної Республіки» за вказівки невстановлених представників Російської Федерації створено не передбачені законодавством України державні адміністрації. З метою надання вигляду законності їх діяльності органами влади «Донецької Народної Республіки» прийнято ряд документів із ознаками нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- Конституцію «Донецької Народної Республіки» від 14 травня 2014 року, у ст. 54 якої вказано, що адміністративно - територіальними одиницями

«Донецької Народної Республіки» є райони та міста республіканського значення;

- Закон «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування Донецької Народної Республіки», у ст. 1 Закону «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування в Донецькій Народній Республіці» місцеве самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» – форма здійснення народом своєї влади, що забезпечує в межах, встановлених Конституцією Російської Федерації, федеральними законами, а у випадках, встановлених федеральними законами, - законами «Донецької Народної Республіки», самостійне та під свою відповідальність рішення населення безпосередньо та (або) через органи місцевого самоврядування питань місцевого значення, виходячи з інтересів населення з урахуванням історичних та інших місцевих традицій.

Згідно з ст. 3 вищезазначеного закону правову основу місцевого самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» складають Конституція Російської Федерації, міжнародні договори Російської Федерації, федеральні конституційні закони, Федеральний закон від 6 жовтня 2003 року № 131 - ФЗ «Про загальні принципи організації місцевого самоврядування в Російській Федерації», інші федеральні закони та інші нормативні правові акти Російської Федерації. Конституція «Донецької Народної Республіки», цей Закон, інші закони та інші нормативні правові акти «Донецької Народної Республіки», статuti муніципальних утворень, рішення, прийняті на місцевих виборах, референдумах та сходах громадян, та інші муніципальні правові акти.

19 вересня 2022 року головою так званої «Громадської палати Донецької Народної Республіки» (стосовно якого матеріали кримінального провадження виділенні в окреме провадження) з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, направлено звернення до так званого «голови Донецької Народної Республіки» (стосовно якого досудове розслідування проводиться в іншому кримінальному провадженні) з ініціативою проведення на тимчасово окупованій території Донецької області так званого «референдуму» з питання приєднання до Російської Федерації на правах адміністративно-територіальної одиниці Російської Федерації.

На підставі вказаного звернення 20.09.2022 так званою «Народною Радою Донецької Народної Республіки» прийнято так званий «Закон «Про референдум Донецької Народної Республіки з питань приєднання до складу Російської Федерації на правах суб'єкта Російської Федерації», який підписаний так званим «головою Донецької Народної Республіки».

Надалі так званою «Центральною виборчою комісією Донецької Народної Республіки» організовано процес проведення зазначеного «референдуму» на усій тимчасово окупованій території Донецької області та на так званих «закордонних ділянках» і території Російської Федерації, який розпочався о 08 годині 00 хвилин 23.09.2022 та закінчився 27.09.2022 о 18 годині 00 хвилин.

Після проведення даного референдуму 27.09.2022 голова «Центральної виборчої комісії Донецької Народної Республіки» оголосив, що за приєднання території Донецької області до Російської Федерації проголосувало 99,23 %.

Як наслідок 30.09.2022 президент Російської Федерації ініціював зустріч із так званими «головами республік», а фактично тимчасово окупованих територій Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей, у тому числі із так званим «головою Донецької Народної Республіки», у місті Москва Російської Федерації (більш точні місце та час органом досудового розслідування не встановлено), в ході якої публічно визнав результати так званих референдумів, у тому числі на тимчасово окупованій території Донецької області.

Під час вказаної зустрічі 30.09.2022, перебуваючи у м. Москва Російської Федерації (більш точні час та місце органом досудового розслідування не встановлено), так званий «голова Донецької Народної Республіки» та президент Російської Федерації підписали так званий «договір між Російською Федерацією та Донецькою Народною Республікою про прийняття в Російську Федерацію Донецьку Народну Республіку до складу Російської Федерації, як нового суб'єкта». Таким чином на підставі Федерального закону № 372-ФЗ, вказаний вище договір, 04.10.2022, було ратифіковано та підписано президентом Російської Федерації, чим введений в дію на тимчасово окупованій території Донецької області.

Також 04.10.2022 президентом Російської Федерації підписано Федеральний Конституційний закон № 5-ФКЗ, яким визначено порядок формування органів державної влади так званої «Донецької Народної Республіки», а саме вибори в законодавчий (представницький) орган т.зв. «Донецької Народної Республіки» проводяться в другу неділю вересня 2023 року. До обрання у відповідності з законодавством Російської Федерації законодавчого (представницького) органу т.зв. «Донецької Народної Республіки» його повноваження здійснює т.зв. «Народна Рада Донецької Народної Республіки – Парламент Донецької Народної Республіки», який продовжує виконувати повноваження аж до формування т.зв. «Уряду Донецької Народної Республіки» тимчасово виконувача обов'язків т.зв. «Голови Донецької Народної Республіки» у відповідності з законодавством Російської Федерації.

Крім того, т.зв. «Народна Рада Донецької Народної Республіки-Парламент Донецької Народної Республіки» приймає «Конституцію Донецької Народної Республіки», яка не може суперечити Конституції Російської Федерації.

Таким чином, «постановою Народної Ради» 30.12.2022 прийнято «Конституцію Донецької Народної Республіки».

В подальшому, з метою проведення т.зв. «виборів» на тимчасово окупованій території Донецької області т.зв. законодавчим (представницьким) органом 18.01.2023 прийнято закон № 430-ІНС «Про систему виборчих комісій, комісій референдуму» в Донецькій Народній Республіці, що регламентує порядок формування, організацію діяльності та повноваження

виборчкомів на підставі указу підписаного «тимчасово виконувачем обов'язків голови» т.зв. «Донецької Народної Республіки» Пушилїнім Д.В.

Відповідно до вказаного закону та інших раніше зазначених законодавчих актів, на території т.зв. «Донецької Народної Республіки» розпочато формування виборчих комісій, територіальних та дільничних комісій.

Згідно з законом № 430-ІНС «Про систему виборчих комісій, комісій референдуму» в «Донецькій Народній Республіці» встановлено, що виборча комісія республіки є державним органом т.зв. «Донецької Народної Республіки», організуючим підготовку та проведення виборів, референдумів на території «Донецької Народної Республіки» у відповідності з компетенцією, встановленою законом. Виборча комісія республіки діє на постійній основі і є юридичною особою. Строк повноважень виборчої комісії складає 5 років. Складається з 12 членів з правом вирішального голосу. Шість членів виборчої комісії республіки з правом вирішального голосу призначаються т.зв. «Народною Радою Донецької Народної Республіки» шість членів комісії з правом вирішального голосу – «Головою Донецької Народної Республіки».

Так, 28.02.2023, точний час в ході досудового розслідування не встановлено, громадянка України Радомська Олена Володимирівна, 15.11.1974 року народження, перебуваючи за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, бульвар Пушкіна, 34, діючи умисно, добровільно взяла участь у формуванні «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки». За результатами проведеного голосування та відповідно до «Постанови Народної Ради Донецької Народної Республіки» № ІІ-802П-НС від 28.02.2023 «Про призначення членів виборчої комісії Донецької Народної Республіки з правом вирішального голосу від Народної Ради Донецької Народної Республіки» Радомська О.В. призначена секретарем «Виборчої комісії» від «Громадського руху «Донецька Республіка» для організації та забезпечення підготовки проведення виборів та референдумів у порядку та строків, встановлених законодавством Російської Федерації, на території Донецької області.

07 грудня 2023 року «Рада Федерації Федеральних зборів Російської Федерації» відповідно до статті 81, пункту «д» частини 1 статті 102 Конституції Російської Федерації, пунктів 2 та 7 статті 5 Федерального закону «Про вибори Президента Російської Федерації» постановила призначити вибори президента Російської Федерації на 17 березня 2024 року, у тому числі на тимчасово окупованій території Донецької області.

Вибори президента Російської Федерації проводяться на підставі Конституції Російської Федерації, Федерального закону № 19-ФЗ від 10.01.2003 «Про вибори Президента Російської Федерації» та Федерального закону № 67-ФЗ від 12.06.2022 «Про основні гарантії виборчих прав та прав на участь у референдумі громадян Російської Федерації».

Відповідно до Закону № 430-ІНС «Про систему виборчих комісій, комісій референдуму» в Донецькій Народній Республіці та постанови «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки» № 49/289 від 28.12.2023 «Про плани роботи Виборчої комісії Донецької Народної Республіки на 2024 рік» на Радомську О.В. як на секретаря «Виборчої комісії Донецької Народної

Республіки» для організації та забезпечення підготовки проведення виборів президента Російської Федерації покладено наступні повноваження, а саме:

- розробка проєктів постанов «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки» структурними підрозділами в межах своїх повноважень;
- розробка нормативних актів, які забезпечують підготовку та проведення виборів на території «Донецької Народної Республіки»;
- підготовка зауважень та пропозицій до законів (проєктів законів) щодо виборів;
- підготовка розпоряджень голови «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки», планів та інших документів щодо організації і здійсненні внутрішнього фінансового аудиту;
- прийом від республіканських ЗМІ відомостей про розмір та других вимог плати ефірного часу, повідомлень про готовність їх надати, даних обліку обсягів їх надання, а також від поліграфічних організацій, індивідуальних підприємців відомостей про розмір та інші умови оплати послуг з виготовлення друкованих агітаційних матеріалів;
- акредитація представників ЗМІ для присутності в приміщеннях для голосування та при встановленні підсумків голосування при проведенні виборів на території «Донецької Народної Республіки»;
- розгляд скарг (звернень) на рішення та дій (бездіяльності) виборчої комісії (у міру надходження скарг (звернень)), узагальнення та їх аналіз;
- прийом та аналіз від республіканських організацій, що здійснює телебачення та (або) радіомовлення, а також від організації, уповноваженої на здійснення робіт з обліку обсягу ефірного часу, відомостей про обсяг ефірного часу, витраченого на висвітлення діяльності політичних партій, представлених у «Народній Раді Донецької Народної Республіки». Розгляд «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки» результатів обліку обсягу ефірного часу, витраченого на висвітлення діяльності політичних партій, представлених у «Народній Раді Донецької Народної Республіки»;
- підготовка засідань комісій, документів та матеріалів, винесених на її розгляд;
- забезпечення оформлення рішень та інших актів комісії;
- підписання рішень, протоколів засідань та інших документів комісії, а також здійснення інших повноважень, передбачених законами, документами, що регламентують діяльність комісій, та її рішень.
- здійснення контролю за ходом виконання планів;
- забезпечення інформування зацікавлених осіб та органи про роботу комісії та прийнятих рішень;
- забезпечення опублікування (оприлюднення) рішень та інших актів комісії;
- здійснення контролю за виконанням рішень комісії, якщо рішенням комісії не встановлено інше.

Вищевказані повноваження Радомська О.В. виконувала, перебуваючи за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, бульвар Пушкіна, 34, за місцем розташування «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки».

Починаючи з 28.12.2023 Радомська О.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Донецьк, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, стосовно яких матеріали кримінального провадження виділені в окреме провадження, будучи секретарем «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки», виконуючи свої повноваження в якості секретаря, добровільно взяла безпосередню участь в організації та проведенні «виборів» президента Російської Федерації. За результатами дій Радомської О.В. та інших членів т.зв. «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки», стосовно яких матеріали кримінального провадження виділені в окреме провадження, організовано процес проведення зазначених «виборів» на тимчасово окупованій території Донецької області, які були проведені з 15.03.2024 по 17.03.2024 включно. За результатами «виборів» президента Російської Федерації» представники «Виборчої комісії Донецької Народної Республіки» оголосили, що на території Донецької області вибори були проведені та за кандидата в президента Російської Федерації Путіна В.В. проголосувало 95,23% виборців. За результатами «виборів» у тому числі і проведених незаконно на тимчасово окупованій території Донецької області Президентом Російської Федерації обрано Путіна В.В.

Таким чином, громадянка України Радомська О.В. підозрюється у колабораційній діяльності, а саме участі в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, за попередньою змовою групою осіб, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Керівник Донецької
обласної прокуратури

Павло УГРОВЕЦЬКИЙ

Прокуратура України
ДОНЕЦЬКА ОБЛАСНА ПРОКУРАТУРА
ВОЛНОВАСЬКА ОКРУЖНА ПРОКУРАТУРА

вул. Героїв 51 ОМБр, 4, м. Волноваха, Донецька область 85700, факс: (062-44) 4-52-25
e-mail: volnovaha_list@don.gp.gov.ua

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянка України Радомська Олена Володимирівна, 15.11.1974 року народження, на підставі ст.ст. 133, 135, 139 КПК України, Вам необхідно з'явитися в період часу з 09 год. 00 хв. до 12.00 хв. на 02.09.2025, 03.09.2025 та 04.09.2025 до Волноваської окружної прокуратури Донецької області до будівлі за адресою: м. Дніпро вул. Щепкіна 35, для вручення письмового повідомлення про підозру, участі у допиті в процесуальному статусі підозрюваної та проведення інших слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні № 22024050000000209 внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 24.01.2024 за ч. 2 ст. 28, ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Разом з цим повідомляю, що у разі неприбуття на виклик без поважних причин, перелік яких наведений у ст. 138 КПК України, настають наслідки, передбачені ст. 139 КПК України.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:

- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
- 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
- 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
- 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
- 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
- 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
- 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
- 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру

мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

З моменту опублікування оголошення у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора підозрюваний вважається належним чином ознайомленим з його змістом.

**Прокурор Волноваської
окружної прокуратури**
0507109610

Костянтин ТЕМЕРТЕЙ

